

Janka Zoltán professzor rendíthetetlen bölcsessége

A Batthyány-Strattmann László-díjas pszichiáter, az MTA doktora, az SZTE Szent-Györgyi Albert Klinikai Központ Pszichiátriai Klinikájának egyetemi tanára, professzor emeritus, Dr. Janka Zoltán az Egyetem Napján Klebelsberg Kuno-díjban is részesült. FOTO: BOBKÓ ANNA

A Klebelsberg Kuno-díjat olyan személynek ítélik oda, aki a Szegedi Tudományegyetemen vagy az intézményhez kapcsolódóan a tudomány, az oktatás, a kultúra, a művészet területén jelentőset alkotott. Dr. Janka Zoltán professzor életművében számtalan példát lelni arra, hogy miként járult hozzá a tudományos eredmények és a kulturális értékek megismertetéséhez és elfogadtatásához.

PORTRÉ LÉVAY GIZELLA

– Zavarban vagyok, a régi latin mondás szerint: non sum dignus, azaz nem vagyok erre méltó! Hogy én egyedül értem el valamit? Világéletemben csapatban dolgoztam, a nekem adott elismerések egy közösség, az SZTE Általános Orvostudományi Kar, a Pszichiátriai Klinika, a Szent-Györgyi Albert Klinikai Központ közös eredménye is egyben, ilyen szempontból mindenkinek köszönöm! – fogadta a gratulációt dr. Janka Zoltán.

– A csapatmunka kialakításában volt két vezérlő gondola-

tom, az egyik szerint a képesség mindenhol megszületik, vagyis a hosszú évek alatt minden munkatársam számára tudtam olyan feladatot adni, amelyben ki tudta bontakoztatni a tehetségét. A másik elv pedig az „intrepide et sapienter” volt: „rendíthetetlenül és bölcsen” végezzük a munkánkat. A pszichiátriát ugyanis, sok orvos szakmával egyetemben, a társadalom, a közgondolkodás részéről gyakran érik támadások. Miért tartja bent az intézetben a beteget, de ha kiengedi, akkor miért engedi ki? Azt tartottam, hogy mindig a betegek üdvéért kell dolgozni, és hozzátettem, az oktatás üdvéért is, a kutatás üdvéért is és

az egyetem üdvéért is – sorolta az SZTE professor emeritusa.

– Az orvostudományi karra jellemző hármastrend szer teljesítésére, a betegek gyógyítására, az oktatásra és a kutatásra a többieket a saját példával igyekeztem ösztönözni, és nehogy elaludjon az éberség, időnként rákérdeztem, hogyan is állunk az impakt faktortal, azaz a tudományos színvonallal? – emlékezett. – A nyáron elhunyt egykori helyettesemnek, *Boncz Istvánnak* – akinek karizmatikus lénye, közösséget formáló humánus és harmonikus egyénisége mindannyiunknak nagyon hiányzik

– volt erre vonatkozólag egy szellemes mondása: régen, az ötvenes években a hortobágyi juhásziskolában három tárgyat tanítottak: karámba be, karámból ki és orosz. Most is három tárgyat tanulunk: tb-kártya be, tb-kártya ki és impakt faktor.

– A pszichiátriai betegségeket ma már molekuláris szinten lehet vizsgálni. A biológiai háttér gyengébb működése például egyfajta sérülékenységet jelenthet az embernél, és a környezeti tényezők, mint például a stresszhatások könnyebben érvényesülnek – osztotta meg velünk tapasztalatát a pszichiáter.

BIOLÓGIAI MEGKÖZELÍTÉSŰ PSZICHIÁTRIA

– A pszichiátria modernizációja a többi orvostudományhoz képest később kezdett kibontakozni, azonban mára egy rendkívül sokszínű és óriási fejlődésen átment, folyamatosan haladó tudományterületté alakult. Idővel pedig a klinikai idegtudományok szerves részévé válik – összegezte a közelmúlt fejlődéséből következő jövőképet dr. Janka Zoltán pszichiáter. A fejlődéshez jelentősen hozzájárulnak a kognitív pszichológia és neurobiológia összefogásán alapuló kognitív idegtudomány, a molekuláris biológia, a farmakológia és az élőben végezhető humán képzőanyagok adatai. Az elmúlt évtizedekben az idegtudományok rendkívül gyors fejlődése és eredményei lehetővé tették, hogy a pszichés funkciók háttérben álló neurális folyamatokat, illetve az agy és elme közötti összefüggéseket jobban megérthessük. Szeged mindig is a biológiai megközelítésű pszichiátriának volt a fellegvára. (A dr. Janka Zoltánnal készült teljes interjú olvasható az SZTE hírportálján: www.u-szeged.hu.)